

Μπάνιο στη Λούτσα

(ΝΣ) Τώρα θα μας πείτε για τη γνωριμία σας.

(ΔΣ) Εγώ έζησα, παιδιά, μια ζωή παραμυθένια! Ο άντρας μου μού είχε χαρίσει δέκα ζωές!
[Κουδούνισμα τηλεφώνου] Ίσως...

(ΝΣ) Και πώς γνωριστήκατε;

(ΔΣ) ...ναι. Εγώ... -άστο δεν πειράζει [μιλά σε τρίτο πρόσωπο λέγοντάς του να αγνοήσει το κουδούνισμα του τηλεφώνου]. Εγώ... Εγώ δούλευα στο Υπουργείο Γεωργίας και βρέθηκα σ' ένα λεωφορείο. Είμαστε άλλοι δυο-τρεις συνάδελφοι μέσα. Έπαιζα μ' ένα γεωπόνο, αλήθεια!, είχα μια ανθοδέσμη στα χέρια μου, δεν ξέρω πώς και τί, δεν θυμάμαι, και είχε εκείνα τα κομπαλάκια τα κόκκινα πάνω. Και ο Κώστας ο Δημητράκης καθότανε στο μπροστινό κάθισμα, εγώ ήμουνα στο τέλος και νταμ! του πέταγα εκείνα τα μπαλάκια. Ο Μιχάλης ήτανε μέσα, δεν τον είδα ούτε τον πρόσεξα, με πρόσεξε όμως αυτός. [το κουδούνισμα του τηλεφώνου σταματά] Και... προσπάθησε να βρει τρόπο να με πλησιάσει. Βρήκε! Εδώ, της Γιεβεζού την ανιψιά -κι αυτή τώρα πρόσφατα πέθανε, Θεός σχωρές τη- και μέσω αυτήνής μ' έφερε σε επαφή. Πήγαμε δήθεν... εγώ δεν ήξερα τίποτα, με πάνε στη Λούτσα, σηκωτή, ότι δήθεν θα κάνουμε μπάνιο -να σας τα πω όλα;

(ΝΣ) Ναι! Ναι! Ναι, όπως θέλετε!

(ΔΣ) Λοιπόν, ότι δήθεν... ότι δήθεν... Όχι δήθεν, ότι θα κάνουμε μπάνιο! Μας έδωσε η μανούλα μου φρυγανίτσες εκεί με μελάκι και λίγο βουτυράκι, εντάξει! Ο Μιχάλης όμως ήταν τόσο καλός! μα τόσο καλός! που είχε ετοιμάσει τραπέζι ολόκληρο! εκεί σε ένα ταβερνάκι που υπήρχε τότε... Όπως πάμε στη Λούτσα δεξιά. Όχι, όπως πάμε δεξιά, ναι, ήταν ένα ταβερνάκι εκεί και είχε κάτι μπαρμπούνια! Τέεετοια! Αυτά! Λέω «Μπα! Θα φάνε αυτοί πρωί-πρωί, Παναγία μου!, λέω «τί τους έχει πιάσει;». Τέλος πάντων! «Όχι!», λέω, «ευχαριστούμε, εμείς... εγώ...». ...Α! Εν τω μεταξύ, ο πατέρας μου ήταν πολύ πονηρός. Για να... για να... Για να μην τυχόν και γίνει κάτι εκεί που δεν θα του άρεσε, που... ξέρω εγώ -αν κι είμαστε καλά παιδιά, καλές κοπέλες- μας έβαζε δυο-δυο, να πηγαίνουμε μαζί. Μην τυχόν και μαλώσουμε καμιά φορά και βγάζει τ' άπλυτα η μια της αλληνης! [Γέλια] Και... ήμουνα μαζί με την αδερφή μου την Καίτη, την Κατερίνη, η οποία είναι εξαιρετική η κοπέλα κι αυτή, και πήγαμε. Εντάξει... φάγανε, αυτά... Ε!... Ξ εκινήσαμε για να πάμε στον προορισμό μας, δεν ξέρω πού ήτανε, τελικά βρεθήκαμε -η καρότσα της Φιλοθέης, φουλ!, όλη η Φιλοθέη ήταν εκεί! Είχανε όργανα, είχανε... είχανε μεζέδες, είχανε ένα βαρελάκι ούζο και τα 'χανε κοπανήσει καλά. Γλέντι του καλού καιρού! Ε, εγώ, εντάξει, άγνωστη, αυτό... Α! μου είπανε να μην το πω...

(ΝΣ) ...και μικρή κοπέλα...

(ΔΣ) ...να μην το πω, όμως, αυτό που είπα τότε -γιατί μου τον συστήσανε, ναι!

(ΝΣ) Όλα να τα πείτε.

(ΔΣ) Ναι, και [ξεσπά σε γελάκι πονηρό] μου τον συστήσανε... Μου λένε «Εδώ, ο κύριος τάδε...», ήταν ένας άλλος φίλος του εκεί. Εγώ είμαι αδιάφορη εντελώς. Ούτε καν, ούτε καν, ούτε καν.... Και είπα... Να μην το πω; Δεν το λέω! Λοιπόν! [Γέλια] Και λέω αυτό, εεε, αδιάφορη εντελώς,

ούτε καν! Εν πάση περιπτώσει, πήγαμε στη θάλασσα μέσα, ο Μιχάλης από πίσω, έτσι. Ήταν πολύ καλό παιδί, δεν ήτανε... δεν ήτανε... έτσι, δεν ήτανε... να... να... να εκδηλώνεται εύκολα, και παντρεμένοι που είμαστε, ήθελε κάποιον από δίπλα του να τονε στηρίζει. Και με πλησίασε και μου λέει «Ξέρεις, εγώ σε είδα, αυτό-το-το-το...». Λέω από μέσα μου «δε με παρατάς...», λέω, «... στην ησυχία μου, τί θέλεις τώρα εσύ, άστο!». Εεε, έτσι, αδιάφορη εντελώς, αλήθεια! Όμως εδώ πέρα, απέναντι, στου Βαρνάβα εδώ το καμαράκι -εδώ ήταν ένα καμαράκι και ήταν ένας Αλέκος, είχε ένα ψιλικατζίδικο. [παύση] Στο μαγαζί εδώ κάτω δεν είχανε τηλέφωνο και είχε τη μάνα του ο Αλέκος, μια γιαγιά από την Κύμη; -ξέρω 'γω από πού ήτανε... Κι αυτή η γιαγιά... Α! και εν τω μεταξύ, ο Μιχάλης μ' έπαιρνε τηλέφωνο εμένα, από κει, και έλεγε στην πεθερά μου «Δεν τη γλιτώνει ο γιος σου, Αγγέλα μουσου, δεν τη γλιτώνει! Είναι βαρεμένος!». Τον άκουγε αυτή που μιλούσε, με έπαιρνε ο Μιχάλης, τον έπαιρνα. Μετά μου την έστηνε έξω από το γραφείο, ο καημένος, τσουφ!, το μεσημέρι! Εεε, και τί ήτανε; Να πάμε να φάμε. Να φάμε, να πάμε να φάμε κάθε μεσημέρι! Όχι, όταν ερχότανε να πάμε να φάμε, πηγαίναμε, τρώγαμε, εντάξει! Μ' έβαζε στο λεωφορείο, ο φουκαράς, και φεύγαμε. Εντάξει. Πέρασαν... Εφτά μήνες, πέρασαν έτσι. Στους εφτά μήνες... -όμως, λόγω χαρακτήρος εγώ, είμαι πολύ ειλικρινής και του λέω «Άκουσε να σου πω, λεβέντη μου! Εγώ σε πάω! Με πας; Τελειώσαμε. Κι αν δεν με πας, εγώ θα είμαι η καλύτερή σου φίλη.» Κι άρχισε να κλαίει! [παύση, η φωνή της γλυκαίνει] Άρχισε να κλαίει. «Γιατί κλαις, Μιχάλη μου;». «Έτσι», μου λέει. «Δεν το περίμενα, έτσι, έτσι, έτσι». Λέω «Μιχάλη, φτάνει!. Σε είδα, με είδες...». Αξιοπρεπέστατος! Με τίμησε... μέχρι το στεφάνι! Μέχρι το στεφάνι μου! Εεε, ναι, ήρθε, ο καημένος, σπίτι..., στον πατέρ... Όχι, τού 'πα του πατέρα μου εγώ, λέω «Πατέρα, έχω γνωρίσει ένα καλόπαιδο». Και μου λέει «Πού ξέρεις ότι είναι καλό παιδί;». Τότε, παιδιά, επειδή υπήρχαν και οι διαφορές με τις ίντριγκες αυτές, με δεξιοί, αριστεροί και αυτά, ο πατέρας μου ήτανε της Χωροφυλακής! Και μου λέει «Μήπως είναι κουμμουνιστής;». Λέω «Ρε πατέρα, είσαι καλά;», του λέω. «Τί μου λες τώρα;», λέω. «Μήπως είναι κουμμουνιστής;», μου λέει. Λέω «Να πάμε να του πούμε να δούμε τα κοινωνικά του φρονήματα; Πάμε στο Χαλάνδρι...», λέω, «... να ρωτήσουμε;». Εγώ λέω να... Ήταν πολύ ξύπνιος, ήταν και νέος τότε, ήταν πολύ νέος. Λέω «Τώρα τί συζητάς τώρα...». Τέλος πάντων. Λοιπόν! Πέρασε κι αυτό. Ήρθε ο Μιχαλιός κάτω, μόνος του, και του λέει ο πατέρας μου, «Παιδάκι μου, ούτε μάνα έχεις, ούτε πατέρα, αδέρφια, κανέναν, πώς ήρθες έτσι; Να δούμε και τη συγκατάθεση των γονιών σου, τ' αυτά...». Λέει ο καημένος «μια μάνα έχω μόνο, δεν έχω κανέναν άλλον». «Ε, φέρε τη μανούλα σου κι έλα!». Άντε πίσω ο Μιχάλης, με τη μανούλα! Ναι! Ναι! Και τότε έφερε και το... ένα γαμπρό που είχε η πεθερά μου, της αδερφής της άντρας, ο Μιχάλης κι αυτός, πολύ καλός, και ήρθαν μαζί. Τελειώσαμε μ' αυτό! Κάναμε ένα πολύ... Κάναμε μία πολύ ωραία αρραβώνα! Ο πατερούλης μου, ο καημένος, επήγε και πήρε δάνειο 5.000. Κι έκανε μία αρρεβώνα... ούτε... ούτε... ούτε μπορείς να φανταστείς στο μυαλό σου, τί αρραβώνα έκανε! Και μετά από λίγο...